

Изјава високог представника Валентина Инца поводом обиљежавања петнаесте годишњице парафирања Општег оквирног споразума за мир у БиХ

Успјех је могућ

Петнаест година након Дејтона жеља грађана Босне и Херцеговине је да могу с оптимизмом гледати у будућност.

Сада када су општи избори иза нас, политика у БиХ има прилику да се коначно одмакне од бучне реторике дискусија које су вођене током кампање и да се фокусира на стварне изазове са којима се суочавају грађани.

Сусједи Босне и Херцеговине дистанцирали су се од шовинизма који је раније био присутан, а који не доноси резултате, и активно раде на томе да развију климу сарадње из које ће свака земља у регији имати користи.

У међувремену, Европска унија проактивно ради на томе да свим земљама западног Балкана помогне да се припреме за пуноправно чланство и као дио тих напора ЕУ пружа Босни и Херцеговини практичну подршку и економску помоћ у вриједности од око 100 милиона евра годишње. Са недавним укидањем виза Европска унија је изразила и добродошлицу грађанима, а тиме и Босни и Херцеговини да је добродошла у ЕУ као држава.

Не смије се пропустити прилика да се те позитивне околности максимално искористе.

Након значајних достигнућа у првих једанаест година након Дејтона, сада излазимо из прилично непродуктивног четворогодишњег периода у којем је дошло до пада животног стандарда и повећања корупције.

Нико не жели да се тај тренд настави.

Грађани Босне и Херцеговине небројено пута су сасвим јасно рекли шта желе – а то је чланство у Европској унији.

Они желе земљу која функционише, а ту функционалност треба јачати, земљу са владавином права, земљу која својим грађанима омогућава да живе достојанствено.

Грађани јасно знају куда желе да иду.

Сада њихови представници, они који су изабрани у октобру, морају да раде на томе да их тамо и доведу.

Спровођење европског програма економских, социјалних и уставних реформи директно ће ријешити главне изазове са којима се суочавају грађани БиХ.

То значи крај економске и институционалне кризе и усклађивање Устава са европским стандардима.

Неко може да пита: да ли је то заиста могуће? Могу ли босанскохерцеговачки политичари заиста остварити напредак?

Како бисте нашли одговор на то питање, само погледајте шта је постигнуто у посљедњих петнаест година.

Крајем 1995. године, ово друштво било је на кољенима – стотину хиљада мртвих и два милиона људи који су остали без домова, разорене заједнице, уништена привреда, трауматизовани људи.

То није Босна и Херцеговина из 2010.

Данас, ова земља јесте суочена са стварним изазовима – али постигнут је огроман напредак, а и преостали проблеми могу се ријешити.

И док обиљежавамо петнаесту годишњицу Дејтона, видимо земљу која има материјалне и људске ресурсе да поново постане економија са најбржом стопом раста у југоисточној Европи.

Видимо земљу која има ресурсе да доведе до краја свој дуги пут до потпуне европске интеграције.

Њен потенцијал ће се претворити у позитивну стварност ако се политичари још једном усредсреде на рјешавање проблема, коректно и отворено.

Током већег дијела посљедњих 15 година, Босна и Херцеговина је била успјешна – а била је успјешна када су се њени лидери бавили практичним питањима конструктивно и са искреним намјерама.

Треба нам још тога.

И *можемо* имати још тога.

Странке то могу урадити ако формирају владе без одлагања и ако се дају на посао за који су биранена изборима.

Петнаест година након Дејтона, изгледи и потенцијали за Босну и Херцеговину су добри, поготово економски. Али и на политичком пољу напредак је могућ, мора бити могућ.

Ова земља се налази у фази када је успјех надохват руке. Кад је успјех могућ – са само мало више добре политичке воље и више поштовања другог. А прије свега са више поштовања грађана и њихових судбина, добрих “обичних људи” у Босни и Херцеговини, који творе огромну већину становништва.